

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Udrag fra Æbelø

Citation: Michaëlis, Sophus: "Æbelø", i Michaëlis, Sophus: *Æbelø*, 1895, s. 35. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs_04-shoot-idm139805118357392/facsimile.pdf (tilgået 27. september 2021)

Anvendt udgave: Æbelø

Jærbolt Laas før hans Mund, og nu siger han ikke mere.*

Sten Basse sparkede til en halvdød Svend, der laa støttet op mod Portvæggen med lukkede Øjne, blodig Mund og nervøst krympet Hovedhud.

«Vær nu min Gæst!» tilføjede han og rakte Haanden ud mod Sølv.

Denne traadte et Skridt tilbage. Hans Øje var blodskudt, og Arret i hans Pande luede. Et hadefuldt Raseri greb ham mod denne sortklædte Røver, der havde opbrudt Porten til hans Gaard og slaet hans Svend ihjel.

Han stod paa Springet til at styrte sig over sin Fjende. Men dennes skumle sikre Smil gav ham et Øjeblikks Fatning, et eneste Glimt af Beregning. Han traadte Sten Basse ganske nær under Øjne og strakte Armen frem som for at gengælde det tilbudte Haandslag. Men i samme Nu løstede han sin knyttede Haand og drev den i Modstanderens Pande.

»Hvorfor slog du min Mand?«

Sten Basse greb sig til Øjet.

»Hvorfor slog du min Mand!« hvæsedes Sølv endnu en Gang. »Fordømte Ufredsmand! Røver!« Han greb efter den tykke Jagtkniv i sit Bælte. Men nu styrtede Sten Basses Karle

sig over ham, afvæbnede ham og bandt og bastede ham i en Haandevending.

Sten Basse havde imidlertid fattet sig. Han havde straks grebet sig til Panden, nu strøg han Fingercn over Brynet og det ene Øje, der var lukket af Blod; men det andet skinnede skadefro, han pegede paa det halvlægte Saar i Sølvets Pande og sagde:

»Eja, bitte Junker, du har lært at slaa, men du har ogsaa selv faaet Hug, hvad? Den Skramme klæder dit Ansigt som en Blomst et Jomfrubrust. Hvor har du faaet den Rosenstrime? I lovlig Kamp, ikke sandt? Du har aldrig været Røver, vel? Du har naturligvis langt større Ære af den Flænge, du har faaet, end af den, du har givet. Ikke sandt, bitte Junker? Nu koldt Vand i Blodet, lille Kalkun! Nu er vi to Venner, hvad?« — han strøg Sølv om Kinden med en uhyggelig iskold Haand --
»Nu skal du være min Gæst, godvillig, ikke sandt? og mit Hus skal være dit, og mit bedste skal ikke være dig for godt.«

Sølv blev gaaende ført til Egenæs. Sten Basse red i Forvejen paa en af hans egne Heste.